

Generația WOODSTOCK

de Sandu OSADCENCO

Un bubuit infernal s-a abătut peste multime. Mii de ochi și-au îndreptat privirile în sus. Norii grei apăsau nemilos atmosfera. Părea că toată puterea cerului, adunată într-un pumn imens, voia să strivească cei peste 450 de mii de oameni. Cineva a strigat disperat în microfon: "Ladies and Gentlemen! Move away from the towers!!!... Move away from the towers!!!" Imensele turnuri metalice ce purtau greutatea boxelor și proiectoarelor s-au zdruncinat la lovitură primelor rafale de vânt. "Move away from the towers!!!" vociferau zecile de kilowați ai amplificatoarelor. Într-un minut furtuna a prins a clocoti ca un duh necurat. "Move away from the towers!!!"...

36 de ani s-au scurs din ziua în care ultimul fan, chinuit și murdar, frământând noroiul din câmpia Sullivan County, a părăsit terenul care timp de patru zile, într-un continuu spectacol "diabolic", a găzduit cel mai semnificativ eveniment din istoria contraculturii muzicale tinerești

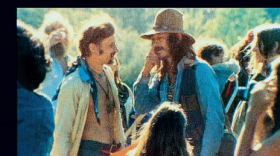
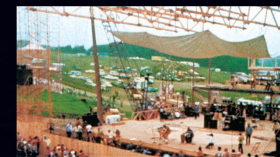
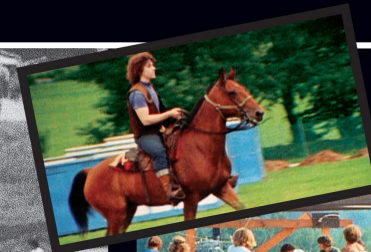
"WOODSTOCK POP FESTIVAL"

În vara anului '70, Șașa Gabunia, unul din băieții ce făcea parte din gașca noastră – a fanilor din Bulevardul Negruzzi, făcând uz de relații cu rudele pe care le avea în străinătate, a pus mîna pe un disc de mare preț pentru noi, disc ce purta banda sonoră a festivalului de la Woodstock. Auzisem de festival, aveam imprimate piese difuzate la Radio Europa Liberă. Dar să țin în mână un legendar dublu LP, editat în America,

era un eveniment mult prea important pentru mine (la acea vîrstă de 14 ani) pentru a-l putea uita. În acea zi de iunie, în pasajul dintre blocul Nr. 5 din Bd. Negruzzi și Policlinica Stomatologică, Șașa a dezvelit cu mare grijă discul, ambalat într-un ziar comsomolist, și mi l-a încredințat pentru 2 zile. "Yauza-5" – magnetofonul pe care mi l-a cumpărat mama cu o lună înaintea, se încinsese până la refuz. Puck-up-ul încorporat în "Rigonda" tatei rodea

de zor în pistele celor două discuri nou-nouțe. Am lucrat mult în acele zile, imprimând pe banda magnetică, piesă după piesă, bobine întregi pentru prietenii mei. Abia peste mulți ani am reușit să aflu cum s-au întâmplat lucrurile în acele zile de august ale anului 1969, în apropiere de New York...

Era ora 17:07 în ziua de vineri, 15 august 1969, când mulțimea adunată pe teritoriul fermei lui Max Yasgur a fost acoperită de valul primelor acorduri ale chitarei lui Richie Havens, vestind deschiderea festivalului. Nimeni nu reușise până în acel moment să adune atâtea tineret pentru o manifestație de acest gen. Transformat într-o mini-revoluție contraculturală, evenimentul s-a manifestat deschis pentru muzică și pace. Dragostea era liberă, expresia – sinceră și ... drogurile – legale. Festivalul a blocat șoseaua federală Nr.17 în Statul New York, generând una din cele mai grave crize de trafic rutier național și a provocat o bruscă schimbare a legislației, care, la rândul său, a asigurat condiția că un eveniment de acest gen nu se va mai repeta niciodată. Așa a și fost... Woodstock-ul nu s-a mai repetat nici odată ...

"Freedom... Fre-e-e-dom" se revărsa în avalanșă vocea lui Richie Havens. "Freedom... Fre-e-e-dom..." După un an de pregătiri intense festivalul a început. Ideea și, în final, logistica a aparținut unui grup de băieți foarte tineri și foarte diferiți: John Roberts, Joel Rosenman, Artie Kornfeld și Michael Lang. Cel mai "în vârstă" din ei abia atinsese vârsta de 26 de ani.

Costul final al organizării festivalului a depășit suma de 2,4 mln USD. Baniul au fost asigurați de John Roberts – absolut al Universității din Pennsylvania, locotenent al Forțelor Armate americane. Fiind moștenitorul unei afaceri solide în domeniul farmaceutic și al producției de paste de dinți, el deținea și un fond multimilionar de creditare. Până în acel moment asistasă doar la un singur concert rock, susținut de "Beach Boys".

Prietenul său Joel Rosenman – fiul unui proeminent ortodondist din Long Island – abia absolvise Universitatea de Drept din Yale și, între timp, cânta cu un grup de amatori într-o formație de salon. Făcuseră cunoștință în toamna anului 1966 la o partidă de golf. În iarna 1967 închiriaseră un apartament, preocupați de proiecte pentru viitor. La început doreau crearea unei comedii televizate. Cu toate acestea erau deschiși oricărui alt gen de business-aventuri.

Cel de-al treilea membru al echipei, pe nume Artie Kornfeld, la cei 25 de ani ai săi deținea postul de vice-președinte al casei de discuri "Capitol Records". Fuma hașis direct în cabinet și era persoana de legătură cu rockerii. Câteodată scria și muzică, reușind chiar să producă câteva single-uri.

... RICHIE HAVENS. "FREEDOM ... FRE-E-E-DOM"

Creator al festivalului Woodstock însă, pe bună dreptate, e considerat Michael Lang, cel mai tânăr din cei patru. Avea aspect de hippie, purtând păr căltonat ce-i cobora până la umeri, și era elogiat de prietenii săi drept un băiat genial. În 1968, la doar 23 de ani, Lang organizase cel mai mare rock-show de până la Woodstock – "Miami Pop Festival", realizând performanța prezenței a 40.000 de spectatori.

Ultimii doi – Lang și Kornfeld – erau în căutare de bani pentru realizarea a două idei. Prima era crearea unui studio de înregistrări, ascuns undeva în pădurile de lângă Woodstock, la vreo 100 de mile distanță de Manhattan. Alta era o expoziție ori, eventual, un extravagant concert rock.

Locația selectată reflecta spiritul contracultural al epocii (numit "back to the land spirit") de revenire la modul natural de viață, departe de gigantismul conglomeratelor urbanistice. Artiști de valoare ca Bob Dylan, The Band, Tim Hardin, Van Morrison, Jimi Hendrix, Janis Joplin făcuseră deja acest pas de "întoarcere la origini".

În februarie 1969 Lang și Kornfeld fac cunoștință cu ceilalți doi tineri, posesori ai unui "capital nelimitat". Roberts și Rosenman s-au arătat interesați de proiect, dar doreau o propunere făcută în scris. S-au înțeles pentru o întâlnire la care urmau să discute bugetul festivalului. Lang și Kornfeld planificau Woodstock-ul drept cel mai mare festival văzut vreodată, cu un buget de aproximativ 500 mii USD și un public de 50.000 de persoane. În martie 1969 cei patru cad de acord, bat palma și înființează Compania "Woodstock Ventures Inc.", împrumutând denumirea orașului în care la acel moment locuia Bob Dylan.

Imediat după fondare băieții porniseră în căutarea unui loc acceptabil pentru viitorul festival. În ultima duminică a lui martie "Woodstock Ventures Inc." planificase închirierea, contra 10 mii USD, a unei fâșii de pământ în Mills Industrial Park, între drumul național Nr.17 și șoseaua Nr. 211. Momentul esențial era accesul ușor al publicului în zonă, la fel și imediata vecinătate a unei conducte de apă și a unei linii electrice. La începutul lui aprilie promotorii începuseră cultivarea imaginii Festivalului Woodstock în presa de orientare underground, gen "Village Voice", "Rolling Stone Magazine" etc. În mai publicitatea a intrat în "The New York Times" și "The Times Herald-Record". Numele Woodstock începea să devină cunoscut.

The New York Times

NEW YORK, THURSDAY 14, 1968

În martie 1968 Roberts și Rosenman publică în revistele "The New York Times" și "Wall Street Journal" anunțuri publicitare cu următorul conținut: "Doi tineri cu capital nelimitat caută oportunități de investiții legale și propuneri pentru business". O avalanșă de mii de scrisori a fost răspunsul. Ne putem doar închipui cum a reacționat publicul la fraza "capital nelimitat".

VINO LA WOODSTOCK ȘI FĂ TOT CE DOREȘTI -NIMENI NU TE VA OPRI!."

Dincolo de aspectul exterior al stării lucrurilor, interesul financiar, la fel și logistica ce cuprindea un larg spectru de lucrări de organizare, nu erau scopul final al companiei. Pentru cei patru esența Woodstock-ului era starea de spirit care, în ultimă instanță, urma să exemplifice generația anilor 60. Reieșind din acest scop suprem, sloganul suna foarte

firesc: "Three Days of Peace and Music" ("Tre zile de pace și muzică"). Se dorea mult evitarea oricăror violențe și în acest context apelul la pace urma să țină evenimentul în limitele decenței. Compania "Woodstock Ventures" tindea să coopteze cele mai faimoase grupuri rock din America. Interpreții, însă, n-au manifestat prea multă

încredere față de noua companie. Într-o bună zi Rosenman a zis: "Pentru a semna contracte trebuie să obținem credibilitate. Pentru a obține credibilitate trebuie să semnăm contracte". Astfel s-a recurs la onorarii nemai-auzite până în acel moment. Primul succes a fost semnarea contractului cu formația "Jefferson Airplane", care a acceptat prezența

sa la festival contra incredibilei sume de 12 mii USD. În mod normal, Jefferson încasa 5-6 mii USD. "Creedence Clearwater Revival" au fost cooptați contra 11,5 mii USD, "The Who" - contra 12,5 mii USD. După acești pași fermi, celelalte bastioane au început să cadă în linie. În total 180 mii USD au fost cheltuiți pentru remunerarea formațiilor.

Cînd impresarii cereau cinci mii, Lang le plătea zece. Încrederea a fost cucerită chiar din start. La începutul lunii mai, Allan Markoff, proprietarul unicului Stereo Audio Centru din Middletown, observase doi "fraieri" cu aspect hippie ce intraseră în magazinul său. Erau Marc Langman și asistentul său Stan Goldstein. Cei doi l-au rugat să li se

proiecteze un sistem de amplificare a sunetului, calculat pentru o mulțime de 50.000 de oameni. Allan i-a luat drept niște aiuriți. Cincizeci de mii de persoane?! Era ceva de neînchipuit. Calculele arătau că puterea boxelor punea în pericol sănătatea oricui care îndrăznea să se apropie la o distanță mai mică de trei metri. Cu toate astea, anume Markoff a de-

venit inginerul care, ulterior, a montat sistemul de sunet pentru cel mai mare rock-show din lume. În același timp se punea problema creării unui film despre Woodstock.

Organizatorii nu reușiseră să coopteze specialiști de la marile companii de cinema pentru a realiza filmarea evenimentului, dar l-au găsit pe Michael Wadleigh, în vîrstă de 27 de ani. Wadleigh era un cameraman deosebit. Fiind operator de stradă, avea experiența filmării în mulțime, realizînd cadre valoroase cu Martin Luther King, Bobby Kennedy și alții. Avea caracter de experimentator, utilizînd mult rock în temele sociale pe care le aborda. Ideea a fost irezistibilă. Bani pentru film însă nu ajungeau. Wadleigh a acceptat situația. Kodak a solicitat plata pentru peliculă în avans. Wadleigh a scos 50 mii USD din contul său personal și a cumpărat pelicula.

Alte 25 mii USD a costat contractul pentru închirierea terenului. Max Yasgur, proprietarul pământului

Max Yasgur

și a fermei de lapte pe teritoriul căreia urma să se desfășoare festivalul, ridicase brusc prețul de chirie în ultimele zile de pregătire. "Am fi putut să cumpărăm acest pământ cu prețul la care îl închiriem", a zis Lang.

Între timp, ideea organizării festivalului genera o nemulțumire crescândă în rândul locuitorilor orașului Bethel, în apropierea căruia se găsea ferma lui Yasgur.

Un banner impunător apăruse de asupra străzii centrale a orașului, purtând indemnul: "Nu cumpărați lapte. Opritiți "Hippy Music Festival" al lui Max."

Venise rîndul negocierilor cu Jimi Hendrix. Discuțiile cu cel mai "fierbinte" chitarist al Americii prevesteau dificultăți. Se programau două apariții ale lui Jimi la festival, el fiind văzut drept piesa culminantă în finalul acestui eveniment.

Lang rezervase câte 15 mii USD pentru fiecare din cele două apariții ale lui Hendrix în concert.

Janis
JOPLIN

Jimmy însă vroia mai mult. El încasase 150 mii USD pentru un concert dat în California în acea vară și stacheta ridicată la o asemenea înălțime nu-i permitea coborârea. Managerul său a început negocierile de la o sumă ce depășea de câteva ori cea propusă de organizatori. Către luna iulie însă, după succesele în negocieri cu ceilalți artiști, Lang deținea deja un arsenal întreg de pârghii. El dăduse înțeleasă că nu are nevoie de Hendrix pentru desfășurarea celui mai însemnat concert al anului. "Dacă Hendrix va dori să participe – va fi binevenit. Noi suntem gata să-i plătim 32 mii USD și îi rezervăm postura de "headliner" al festivalului", Jimmy a acceptat. Doriința de a fi unicul "player" în finală și persoana care va închide festivalul i-a fost satisfăcută. Bob Dylan rămăsese unicul erou al rock-n-roll-ului care nu a semnat contractul pentru Woodstock. Promoterii săi au fost cei care au insistat asupra ideii de a numi festivalul după numele localității în care locuia Dylan – Woodstock, și care se afla la 70 mile distanță de Bethel – adevăratul loc de desfășurare a evenimentului. Formația lui Dylan – "The Band" – semnase deja contractul și apariția artistului în concert era privită drept un fapt cert. Cu trei săptămâni înainte de eveniment, Lang l-a vizitat pe Bob în casa acestuia din Districtul Ulster. "Ne-am întreținut aproape două ore. I-am povestit despre ceea ce doream să facem și l-am asigurat că vom fi încântați să-l avem printre noi la festival. El însă n-a venit. Nu știu din ce cauză", povestea Michael Lang mai târziu. Către sfârșitul lui iulie 1969, cele 3900 de suflete ce alcătuiau populația orașului Bethel erau dominate de premoniția unei catastrofe iminente. Se auzise că "Woodstock Ventures" vânduse deja 180 mii de bilete. Neliniștea legată de o asemenea flux de tineri "suspecți" ținea populația

în încordare nervoasă. 800 de rezidenți semnaseră o petiție de stopare a festivalului după ce au citit în reviste anunțul: "Vino la Woodstock și fă tot ce dorești – nimeni nu te va opri!". Cronicarul festivalului, Elliot Tiber, primise deja un telefon anonim prin care era amenințat că o să-i fie rupte picioarele în cazul în care apare la Bethel. Securitatea era doar una din zecile și sutele de probleme care urmau a fi rezolvate pentru a asigura o bună desfășurare a evenimentului. Problema respectării normelor sanitare în timpul desfășurării festivalului devenea unul din cele mai importante puncte ale programului organizatorilor. Au fost aduse zeci și zeci de toalete mobile, lăzi de gunoi, cisterne cu apă etc. Au fost angajate zeci de persoane în serviciul de menținere a ordinii și curățeniei. Michael Lang gonea călare pe motocicletă sa strălucitoare de-a lungul câmpului. Purta o haină de piele fără mâneci și era cunoscut după nelipsita-i țigară, ce-i atîna, mereu fumegînd, în colțul gurii. Dirija o armată întreagă de muncitori. Exact așa a fost prins în primele cadre ale filmului despre Woodstock. Cu zămbetul pe față, promitea, că dacă-i va merge și de data asta, va continua tot așa și mai departe. Cu două zile înainte de start, un miros greu-dulciu de marijuana mocnindă a acoperit zona, pătrunzând în casele pașnicilor locuitorii din Bethel. Trăgând agale sandalele, în oraș a intrat primul corp de "hippies". Comportamentul lor liniștit, decent trezea suspiciuni mari în rândul populației. Erau întâmpinați cu un sentiment de ură tăcută, așa cum sint întâmpinate de obicei armatele de ocupație. Politia, angajată de managerii concertului, n-a întârziat nici ea să apară în următoarea dimineață. Erau peste 100 de poliști din New York, cărora li s-a promis o recompensă de 50 dolari pe zi. Nu apucaseră însă să stea prea mult, căci o informație de la Departamentul de Poliție i-a făcut să urce imediat în autobuse și să facă cale întoarsă. Era un mesaj de genul "dacă veți participa la această manifestație, veți fi supuși cenzurii departamentale". La drept vorbind, vreo opt-nouă din ei au mai rămas, cerând să li se plătească câte 90 dolari pe zi.

Come to Woodstock and do whatever you want to do because nobody will bother you...

Festivalul rămase, în fond, fără acoperire. Toată speranța unei bune desfășurări s-a redus la sentimentul pacifist al hippilor.

La acel moment șoseaua Nr. 17, care ducea de la New York spre Bethel, devenea tot mai aglomerată. Pe alocuri apăruseră primele ambuteiaje.

Melanie Safka, interpretă de folk și vedetă de prim rang, care urma să cânte în prima zi, rămase blocată în Pontiacul său la 10 mile distanță. Reușise însă să telefoneze la Cartierul general "Woodstock Ventures".

Organizatorii au asigurat-o că vor trimite un elicopter. Mașinile însă continuau să sosească. În dimineața zilei de 15 august, poliția statului New-York semnală un ambuteiaj de 17 mile lungime. Orice încercare de reglare a traficului era sortită eșecului. Organizatorii blamau poliția statului pentru monstruosul stop de trafic. Trupele de menținere a ordinii refuzau să respecte planul de trafic aprobat anterior. Autoritățile nu doreau să-și asume nici o responsabilitate pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Asemenea gen de activități le provoacă dorința interioară de a transforma festivalul în haos pentru a-l putea, mai târziu, condamna. Se auzeau declarații precum că orașul Bethel era amenințat de pericolul unui autentic dezastru, ce avea șansele să degeneze într-o confruntare armată. Toate aceste fapte urmau a fi înfruntate cu calm și perseverență de către organizatori, în intenția realizării ideii finale.

Prima zi a Festivalului era rezervată folkștilor. Headliner incontestabil era Joan Baez. Urmău Tim Hardin, Arlo Guthrie, "Sweetwater", "The Incredible String Band", Ravi Shankar, Bert Sommer și Melanie.

"Sly and the Family Stone" urmau să condimenteze seara cu puțin pipir în stil rock.

Festivalul trebuia să înceapă la ora 16:00. În acel moment interpreții, imobilizați de ambuteiajul de pe autostradă, stăteau îngrămădiți în jurul hotelor "Holliday Inn" și "Howard Jonson", la câțiva kilometri depărtare de arena evenimentului. Urmău să fie transportați pe calea aerului, dar elicopterele întârziău.

Michael Lang nu avea decât două opțiuni: Tim Hardin, care se tot plimba fără rost în spatele scenei, ori Richie Havens, care părea a fi pregătit pentru start. Lang hotărîse să înceapă cu Havens.

Richie HAVENS

Era exact ora 17:07 a zilei de 15 august 1969.

Richie Havens a intrat în scenă și ferma lui Max Yasgur a explodat în sute de mii de voci care au salutat deschiderea festivalului.

Richie, cu degetele sale incredibil de lungi, cufundat în adâncurile universului său interior, a lovit strunele chitarei. Câmpia s-a cutremurat. Richie trebuia să țină piept mulțimii, atât timp cât ceilalți artiști urmau să fie transportați la festival. A trecut o oră, Richie cânta, discuta cu publicul, își acorda chitara și cânta, cânta, cânta. Timpul trecea oră cu oră. Și iată, în sfârșit, în timp ce interpreta una din piesele sale de rezistență – "Freedom" – un elicopter al Forțelor Armate aterizase alături de scenă.

El purta la bord "întărituri" muzicale, culese de la hotelurile din împrejurimi. Un elicopter militar? Mulțimea a rămas nedumerită. Pentru tineretul adunat la un festival anti-războinic, era incredibilă apariția militarilor în "zona lor de protecție".

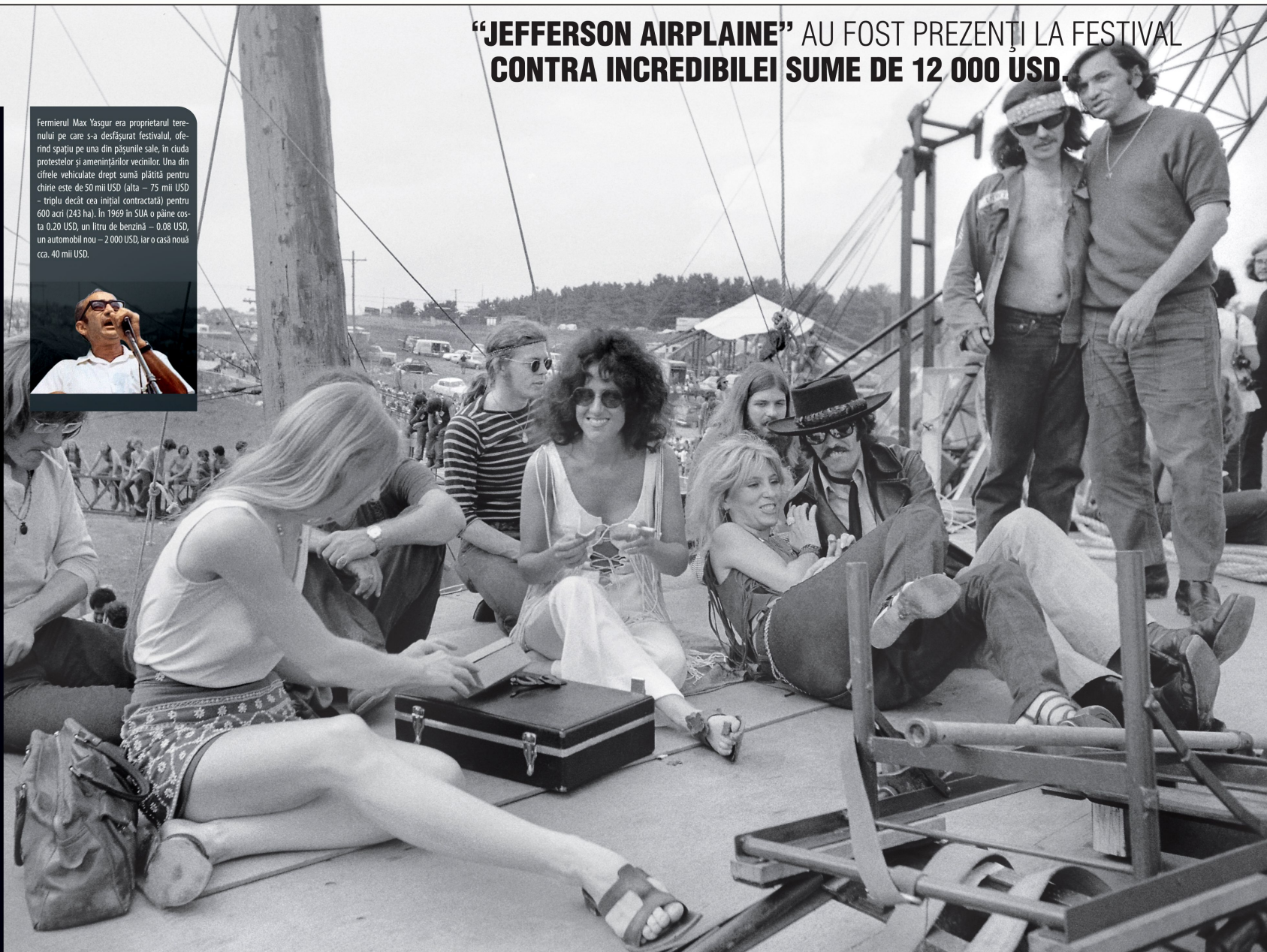
Însă la acel moment elicopterul, pus la dispoziție de către Forțele Armate, era unica soluție. Răspunzând la chemarea organizatorilor, militarii au dat o mână de ajutor, salvând astfel situația și prima zi a festivalului. Au făcut-o pentru tineretul care, în majoritatea sa absolută, era pacifist. În semn de recunoștință, Havens a declarat: "Nu suntem împotriva soldaților, suntem doar împotriva războiului".

Întărirea interpreților a dat programul primei zile peste cap. Chip Monck – unul din organizatori – l-a prins pe Country Joe Mc Donald, l-a agățat de gât o chitară acustică și l-a împins în scenă. John Sebastian, fost solist vocal și chitarist la "Lovin' Spoonful", care apăruse întâmplător

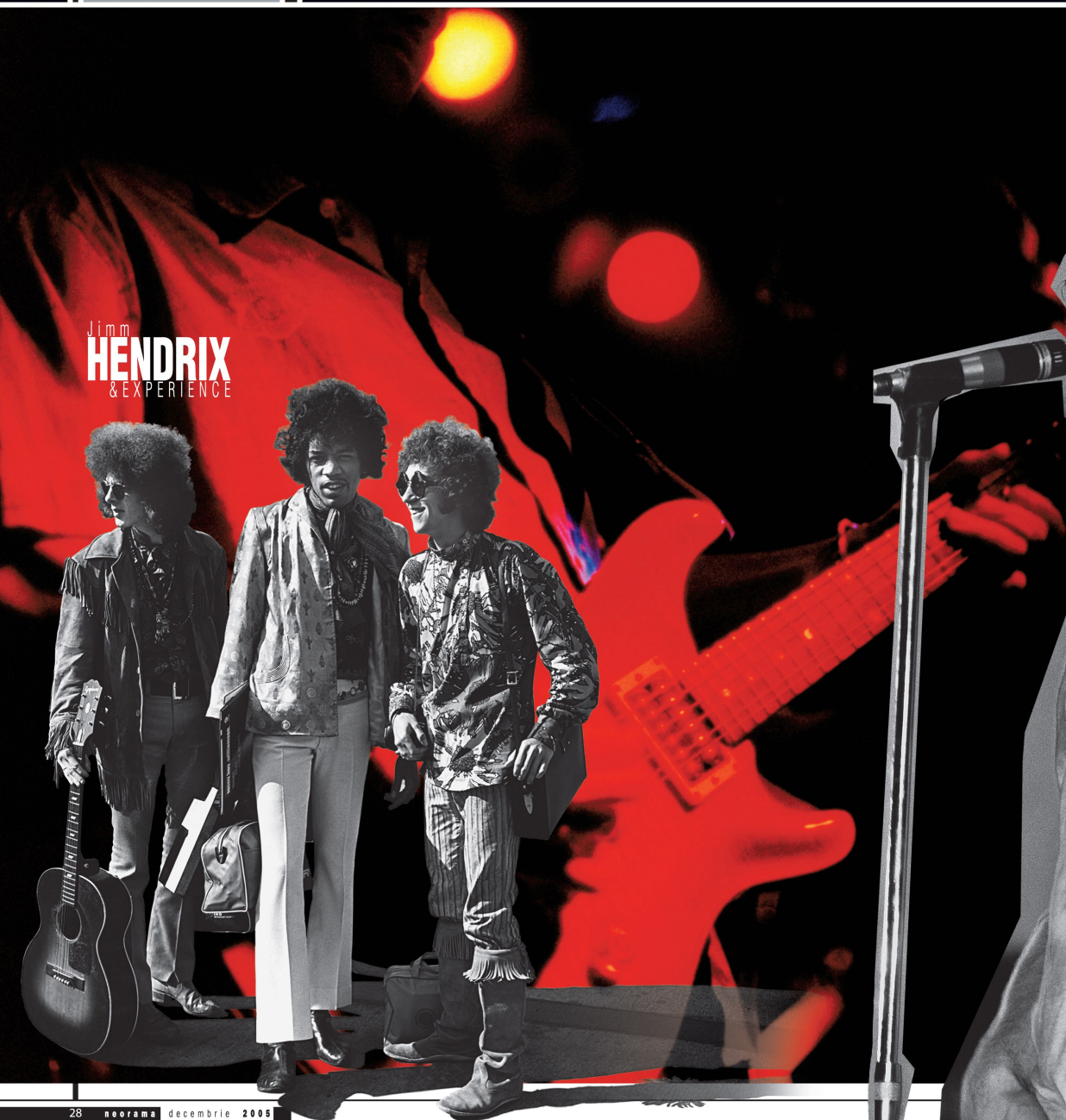
Fermierul Max Yasgur era proprietarul terenului pe care s-a desfășurat festivalul, oferind spațiu pe una din pășunile sale, în ciuda protestelor și amenințărilor vecinilor. Una din cifrele vehiculate drept sumă plătită pentru chirie este de 50 mii USD (alta – 75 mii USD – triplu decât cea inițial contractată) pentru 600 acri (243 ha). În 1969 în SUA o pâine costa 0.20 USD, un litru de benzină – 0.08 USD, un automobil nou – 2.000 USD, iar o casă nouă cca. 40 mii USD.

"JEFFERSON AIRPLANE" AU FOST PREZENȚI LA FESTIVAL CONTRA INCREDIBILEI SUME DE 12 000 USD.

Jimm
HENDRIX
& EXPERIENCE

Joe
COCKER

la Woodstock și nu era programat, a fost rugat și el să cânte ceva.

În rezultat toți s-au ales mai întâi cu un salut exprimat în cuvinte mai puțin decente, iar apoi cu o superbă piesă dedicată tinerelor mame care au sosit la festival împreună cu copiii lor.

Pilotul elicopterului a ambat motorul, trăgând de maneta pentru decolare. În spatele său era Melanie Safka și trei persoane din echipa ei. Toți cu zâmbete pe buze, abia urcaseră la bord, fiind culeși de lingă hotel. Melanie îi contamina pe cei din jur cu buna ei dispoziție. Aparatul de zbor se apropia încet de ferma lui Yasgur. La un moment dat, zărind de sus publicul adunat și realizând că va cânta în fața unei mulțimi egale cu populația Boston-ului, Melanie fusese cuprinsă de un val de emoții ce-i provocase o criza de tuse nervoasă, ce a continuat și după aterizare. Joan Baez, auzind-o, rămase șocată de starea colegei sale. Șocul emoțional puse la îndoială apariția Melaniei Safka la festival. Din fericire, toate s-au terminat cu bine.

În acel timp Richie Havens, extenuat și transpirat de la tălpi până în creștet, scăpând la libertate după mai bine de trei ore de scenă, conducea motocicletă în direcția New Jersey, unde urma să urce în avion. În următoarea seară avea un concert la Michigan. Contemplând drumul, sesizase că era unica persoană care se deplasa în direcția sud.

În depărtare zări un front atmosferic ce prevestea schimbarea vremii. Se opri brusc, scuturat de un frison. O furtună năprasnică se făcea apărută la orizont.

Spectacolul continua, luând amploare. În scenă își făcu apariția Ravi Shankar, dobândind din start asertimentele publicului. Era cunoscut prin muzica sa, dar și prin colaborarea și influența pe care a avut-o asupra formației Beatles.

Un bubuit infernal s-a abătut peste mulțime. Mii de ochi și-au îndreptat privirile în sus. Norii grei apăsau nemilos atmosfera. Părea că toată puterea cerului, adunată într-un pumn imens, voia să strivească cei peste 450 de mii de oameni.

Cineva a strigat disperat în microfon: "Ladies and Gentlemen! Move away from the towers!!!!". Move away from the towers!!!!. Imensele turnuri metalice ce purtau greutatea boxelor și proiectoarelor s-au zdruncinat la lovitură primelor rafale de vânt. "Move away from the towers!!!!" vociferau zecile de kilowati ai amplificatoarelor.

Într-un minut furtuna a prins a clocoti ca un duh necurat. "Move away from the towers!!!"...

Ploaia lovea nemilos mulțimea dezgolită. Torențele de apă duceau cu ele bucăți de turbă, ruptă din malurile de pământ, lăsând în urmă dungi roșietice de clisă. În scurt timp terenul s-a transformat într-o mocirlă de noroi lunecos, în care se zbăteau sute de mii de oameni. Culiile de carton, bucățile de polietilenă și placaj, zările răzmuiate, toate deveniseră materiale de construcție pentru adăposturi.

Majoritatea, însă, a renunțat la tentativele de a se feri de furtunii, înfruntând-o cu pieptul deschis. Spiritul tineresc învinsese și de această dată. Mizeria provocată de intemperie servise drept argument de demonstrare a principiului hippie de "întoarcere la origini" în sânul stilurilor naturii. Mii de oameni goi, plini de noroi, au prins un dans nebunesc în văltoarea furtunii, demonstrând supremația spiritului.

Dealurile s-au transformat în tobogane, căldările în tobe, iar băltoacele – în arene de dansuri rituale.

Spectacolul, în aspectul său grandios, a părăsit scena, deconectată de la sursele de energie electrică la începutul furtunii. Acest spectacol a coborât jos – în mulțime, provocând acea feerie de neuitat ce culmina cu mii de lumânări aprinse de tineri în întinericul nopții ce s-a lăsat peste ei.

Mary Sanderson a urcat la bordul elicopterului în zorii zilei următoare. Palele elicei au tăiat aerul răcoros al dimineții și asfaltul pistei de decolare a Aeroportului Orange County a început să se îndepărteze rapid. Elicopterul a luat direcția Bethel prin ploaia ce nu mai conțenea. Mary, în vârstă de 40 de ani, era soră medicală la spitalul din Middletown. De sus privea îngrijorată câmpia. A fost contactată noaptea de către organizatori pentru o serie de urgențe. Știa deja despre localitatea inundată și despre mii de oameni care și-au petrecut noaptea în băltoace, mizerie și noroi. Inevitabil, situația ducea la multiple cazuri de boală a căilor respiratorii.

... un an mai târziu evenimentul
urma să se prefacă în legendă...

Deodată, zărise o rază de soare ce se strecurase printre nori, coborând asupra mulțimii.

"Nu pot să descriu în cuvinte acea priveliște fascinantă", povestea ea mai târziu. "Nu vă imaginați cum arăta mulțimea de 500 mii de oameni goi, murdari și chinuți în razele aceluia soare. Părea a fi o imagine biblică".

Sâmbăta a adus cu ea căldura mult așteptată. Câmpia se acoperise cu multicolorul hainelor, expuse la soare pentru a fi uscate. Ziua era prevăzută pentru somn, odihnă, cumpărături. Puțin câte puțin, mulțimea se transforma într-o comunitate în care înțelegerea și ajutorul reciproc au devenit condiția principală de existență. Sentimentele erau generate de caracterul pacifist al evenimentului și apelul festivalului la dragoste reciprocă.

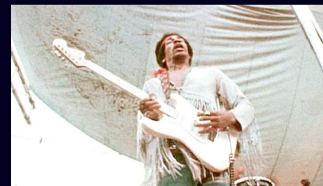
Promoterii doreau să mențină neapărat acea atmosferă, punctând drept moment crucial continuitatea non-stop a muzicii, mai ales pe timp de noapte, în scopul controlului mulțimii. S-a decis că sâmbătă startul să fie dat la ora 19.00 și să continue până după miezul nopții. Dar după analiza urmărilor dezastrului atmosferic din ziua precedentă, strategia a fost schimbată. Era nevoie de mai multă muzică. S-a hotărât ca gala de sâmbătă să înceapă în amurg și să se încheie în zorii zilei următoare. Era noaptea rock'n'roll-ului.

Performerii în acea zi erau "The Who", "The Jefferson Airplane", Janis Joplin, "Creedence Clearwater Revival", "Grateful Dead", "Canned Heat", "Mountain" și Santana. Se aștepta cea mai mare audiență văzută vreodată. Între timp, publicul fusese șocat de vestea unui caz tragic, întâmplat la festival. Un tractor circula pe perimetrul terenului, trăgând după el o cisternă cu materii fetide din toaletele mobile.

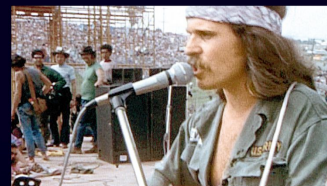
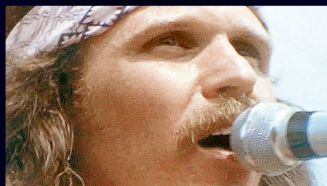
Sub o masă de gunoarie, înmuiate de apele ploii din ajun, dormea turmentat un tânăr de 17 ani, pe nume Raymond Mizak. Tractorul trecuse peste el. Astfel a fost înregistrat primul decedat la festival. Unul din cei mai vehemenți oponenți ai festivalului, Jack Schlosser, a comentat cazul: "Nimeni din vizitatori nu și-a putut închipui infernul în care va nimeri la festival".

Noroiul miroseala a hașis la 10 cm adâncime. După o baie în pielea goală, făcută în lacul de alături, mii de tineri se încălzeau la soare, primenindu-se pentru gala celei de-a doua nopți. Show-ul însă întârzie. Janis Joplin, "The Who" și "Grateful Dead" au refuzat să cânte sâmbătă seara.

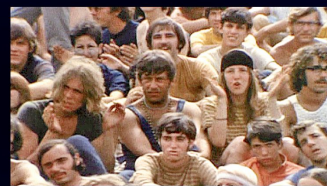
Jimmy **HENDRIX**

Carlos **SANTANA**

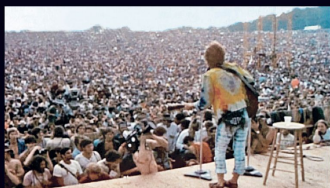
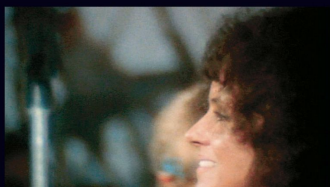
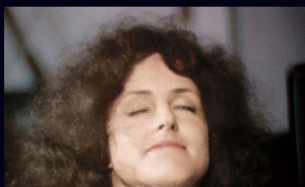
Country Joe **Mc.Donald**

Alvin
LEE
Ten Years After

Grace
SLICK
Jefferson Airplane

John
SEBASTIAN

Managerii lor ceruseră plata cash în avans. Promoterii de la "Woodstock Ventures" erau îngrijorați de posibilitatea unor eventuale atrocități în cazul în care spectacolul n-ar fi avut loc. Ei s-au adresat lui Charlie Prince, managerul succursalei White Lake a Băncii Naționale a districtului Sullivan, să le împrumute bani. Prince știa că John Roberts – președintele companiei "Woodstock Ventures" – avea un trst cu un fond de peste un milion de dolari, fapt ce reprezenta o garanție bună pentru a accepta împrumutul. Sâmbătă seara, străbă – tând cu greu drumul aglomerat de mașini, el ajunsese la White Lake. După o scurtă conversație telefonică cu Președintele băncii, Charlie Prince i-a plătit lui John Roberts 100 mii USD cash, contra unui cec emis de acesta.

Show-ul a continuat. Era una din cele mai încântătoare serii. Cu părere de rău, filmul lui Michael Wadleigh "WOODSTOCK – trei zile de pace și muzică" n-a reușit să-i cuprindă pe toți cei care au evoluat pe parcursul a trei zile la Woodstock. În acest sens dublul LP, lansat câteva luni mai târziu, se deosebea prin coloana sa sonoră, de filmul lui Wadleigh. Discul conținea piesele formațiilor "Mountain" al lui Jack Bruce, "Butterfield Blues Band" al lui Paul Butterfield, piese interpretate de Melanie Safka etc., care n-au fost incluse în film. Atmosfera fascinantă a acestui spectacol poate însă fi admirată și acum, la distanța de zeci de ani, de cei care dețin DVD-ul "WOODSTOCK".

Toate s-au îmbinat și s-au întrepătruns în acele zile: nemaipomenitele trluri ale vocii lui Joan Baez alături de notele răgușite ale lui Joe Cocker, blues-urile interpretate de Janis Joplin, filozofia operii Tommy a formației "The Who" și ritmurile latine ale lui Carlos Santana, Jimmy Hendrix cu unicula sa tehnică de posesie a chitarei și impetuoșitatea lui Alvin Lee de la "Ten Years After". Piesa "I'm going home" a devenit perla festivalului, proiectând formația "Ten Years After" în topul celor mai faimoase grupuri rock din America.

Cine își putea închipui că doar peste un an, la 4 octombrie 1970, la vârsta de numai 27 de ani, Janis Joplin urma să se stingă din viață. Tragedia s-a întâmplat la numai 16 zile după ce lumea muzicii a fost zguduită de vestea morții subite a lui Jimmy Hendrix.

Cosți de droguri, ea la 27, iar el la 28 de ani, ambii reușiseră o ascensiune fabuloasă datorată talentului inedit ce i-a făcut să cânte așa cum n-a mai cântat nimeni până la ei.

Jimmy și Janis sunt considerați pe bună dreptate monștri sacri ai muzicii celei de-a doua jumătăți a sec. XX. Marele prăpăd, provocat de droguri la hotarul anilor 60-70, a făcut ravagii și la festival. Duminică seara, un tânăr de 20 de ani murise în urma unei supradoze de heroină. Autopsia și, implicit, respectiva constatare a fost făcută de medicii spitalului Horton Memorial Hospital din Middletown. La marginea fermei lui Yasgur, într-o școală închisă pe timp de vacanță, medicii de la Monticello Hospital au organizat o clinică temporară. Sora medicală superioară, Gladys Berens, era în execuție serviciului de noapte, când la infirmerie, în stare de inconștiență, a fost adus un tânăr marinar cules pe undeva la marginea câmpului. În ciuda intervențiilor de reanimare intensivă, marinarul din Long Island, în vârstă de doar 18 ani, a decedat la spital. Se zicea că la vârsta lui reușise deja să treacă prin lupte, înfruntându-le fără nici o zgârietură. A venit însă în vacanță, pentru a muri stupid în timpul concertului, din cauza drogurilor. A fost cel de-al treilea caz fatal la festival.

Mary Sanderson – sora medicală din Middletown – avea misiunea de a contracara efectele consumului excesiv de droguri. A fost adusă "torazină" – preparat pentru blocarea rapidă, pe cale chimică, a efectelor halucinante ale drogurilor, dar s-a renunțat imediat la ea din cauza urmărilor dramatice pe care le avea asupra psihicului pacienților. "Trebuie să acționăm imediat", a zis Mary Sanderson, "avem cazuri grave, ieșite din comun". Șapte tineri și-au ars ochii privind direct la soare. În momentul în care intrau în "transă", cădeau pe spate și ore întregi priveau în sus cu ochii larg deschiși.

Unul din organizatori, Artie Kornfield de la Capitol Records, copleșit de oboseală, a luat o doză de dexedrină pentru a se revigora. La un moment dat a simțit că halucinează. I s-a părut că Garda Națională (care, apropo, nici nu era prezentă la festival) a început să tragă în mulțime. Mii de culori au început să-i fiarbă în fața ochilor. "A fost primul atac psihedelic în viața mea...", povestea el mai târziu. "... și a avut să se întâmple la Woodstock". Mai târziu aflase că pastilele conțineau psilocibină de ciuperci – un halucinogen foarte puternic. Cazul s-a întâmplat cu 12 ore înainte de concertul lui Hendrix. I-a fost administrată torazina. Din aceasta cauză nu l-a văzut pe Hendrix în scenă.

În același timp, zeci de tineri au cerut ajutor medical, dând semne serioase de pneumonie. Două zile de umezeală, foame, noroi și lipsă de igienă au atacat sănătatea multor copii. Între timp venise ziua de duminică în care se aștepta cea mai puternică gală a festivalului. Pentru acea zi era programat un "pachet" de super-grupuri și soliști: "The Band", Joe Cocker, "Crosby, Stills & Nash", "Ten Years After", Johnny Winter și Jimi Hendrix. "Iron Butterfly", ce deținea pionieratul în heavy-metal, erau și ei programați. Grupul sosise la New York dintr-un turneu național de șapte săptămâni și anunțaseră organizatorii festivalului asupra acordului lor de a se deplasa spre Bethel. Michael Lang avea însă dubii serioase față de ideea apariției formației pe scena festivalului. La un moment dat avu senzația că festivalul lunecă inexorabil spre ceva fatal. "Iron Butterfly", brandul Nr.1 al muzicii hippie la categoria "heavy metal", prezenta, din punctul său de vedere pericol în acele circumstanțe. Publicul era deja adus la epuizare nervoasă și eventualele consecințe puteau fi catastrofale. Lee Dorman – basistul de la "Iron Butterfly", a notat, decepționat, că organizatorii i-au programat pentru spectacol, dar nu au fost dispuși să trimită un elicopter după ei. Formația a venit de trei ori în strada 33, la eliport, în speranța de a se deplasa la festival. "Ei n-au venit să ne ia", a zis Dorman. "Iron Butterfly" s-au întors în California. "Mai târziu, când am aflat de proporțiile festivalului, am regretat mult. 'Drace, l-am pierdut', ne-am zis. Ne-ar fi plăcut mult să venim și să cântăm 'In-A-Gadda-Da-Vida', sau cel puțin să salutăm publicul cu un scurt 'Hi!'. Spectacolul, pe drept cuvânt, a fost unul de zile mari. A rămas în memorie ca unul din cele mai reprezentative din istoria rock-ului.

Staruri de prim rang, cei ce au dat lovitură de început pentru muzica progresivă, pentru genul undergro-und, cei care au jalonat dezvoltarea acestei muzici pentru următorul deceniu, erau prezenți aici, pe aceeași scenă, în fața celui mai numeros public din istoria muzicii pop. Festivalul s-a încheiat în amiaza zilei de luni printr-un recital solo al lui Jimmi Hendrix și al grupului său "Experience".

După-amiază, ferma lui Max Yasgur, proaspăt intrată în istorie, își lua rămas bun de la tineretul ce o părăsea încet, lăsând în urma sa un dezastru inimaginabil. "Woodstock Ventures" a adunat ultimii bani, plătiind 100 mii de dolari pentru salubritatea teritoriului. La mijloc fusese săpata o groapă imensă în care au fost înmormântate tone de gunoi. Bilantul financiar a fost dezamăgitor. Cheltuielile de producție depășiseră cu 300% suma calculată, iar promoțiile – cu 70%. O mulțime de bani au fost "măncați" de flota de elicoptere particulare, angajate pentru servicii de transport și urgențe. La închiderea festivalului organizatorii rămaseră cu 1,3 mln de dolari datorii, fapt care nici pe departe nu servea prilej pentru o mare fericire.

Scopul însă a fost atins: generația a demonstrat că e nonconformistă, perseverentă și pacifistă. Nu a fost semnalat nici un caz de încălcare a ordinii publice ori violență.

Un an mai târziu evenimentul urma să se transforme în legendă. Prietenii mei, ajunși astăzi la 50 de ani, au rămas fideli acelor sentimente trăite la începutul anilor 70. Mulți din ei sunt plecați din țară, dar Woodstock-ul a rămas alături de ei. El a rămas alături de noi drept simbol al libertății interioare pe care am purtat-o și continuăm să o purtăm. Miracolul Woodstock continuă... E undeva aici... E în aer...

Sandu Osadenco